

Štev. 7.

V Ljubljani, 1. malega srpana 1905.

Leto VI.

Naš petelinček.

No, naš petelinček
je velik gospod,
naj pride na polje,
naj pride na cesto —
kraljič je povsod.

In če je brez škornjev
in sablje težké,
če nima cekinov,
pa krono blestečo
ima vrh glavé.

Če nima vojakov,
da z njimi gre v boj,
če nima pušk glasnih,
pa putkam ponižnim
on hraber je voj.

Kdo pesem mu poje,
da hrabrost zbudí
se v prsih junaških?
No, sam si zapoje:
„Kikeriki!“

Pa zdaj mi recite,
da ni gospodič,
ej, naš petelinček,
ej, naš petelinček,
naš mladi kraljič!

Kje svetla palača
njegova blesti?
Ej, nima palače,
ej, nima prestola —
saj treba ju ni!

Kdo vedno sedel bi
na tronu domá!
Hm, naš petelinček
tam zunaj se rajši
na dvoru bahá.

To solnce prijazno
je bratec njegov,
pozdravlja ga, kadar
nastopa pot jasno
za goro domov.

In solnce tam gori
se tiho smeji,
a naš petelinček
si poje ponosno:
„Kikeriki . . .“

Cvetko Slavin.

